

По-нататък гледамъ ниви и ливади
 И птиченца дребни и агънца млади,
 Що скачатъ, виднѣйтъ, катъ малки дѣца,
 Градини, шумаца и чести селца;
 По далечъ равнища хубави, зелени
 И градини полски, пѣстро насадени,
 Дѣ Българинъ потенъ въвъ тозъ край далекъ,
 Въвъ мразове, въ бури, подъ слънчовий пекъ
 Съ земята се бори да найде прѣхрана
 За жена, за дѣца и данъ за султана,
 А задъ тѣхъ на сѣверъ въ мъгливий просторъ
 Се мѣркатъ недвижни и спиратъ ни взоръ
 Съ облаци по крити синитѣ Карпати.

Поля мене чужди! Гори непознати!
 Цѣфтете, цѣфтете подъ тозъ небосводъ!
 Вий цѣлни сте съ хубость, обилни сте съ плодъ,
 Вамъ нека са радватъ, нека ви обичатъ. . .
 Дѣцата ви нека рай да ви наричатъ. . .
 Цѣфтете, цѣфтете прѣкрасни страни!
 Но ваший видъ ясенъ не може плѣни
 Тогосъ, кой е расълъ въ страни Ханаански,
 Тогосъ, кой е дишалъ въздуха балкански.
 Мила Българйо! Хубава си ти!
 Въ тебѣ сичко зрѣе и сичко цѣпти. . .
 Твоитѣ долини чисти, благоплодни
 Иматъ въ себе сички прѣлести природни,
 Божата дѣсеница щедро награди
 Съ дарове най-скъпи твоитѣ гърди;
 Плугътъ, кой те пори, потътъ, кой те кваси,
 Дарявашъ ги щедро, катъ майка дѣца си,
 Пктувалъ скъмъ ази по тебе наврѣдъ
 И наврѣдъ прѣкрасенъ бѣше твоя гледъ!
 Ходилъ скъмъ край твойтѣ брѣгове засмѣни
 Що ги прохлаждава Дунава студени,